

Sygnatura akt VI Ka 391/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 września 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Aleksandra Studniarz

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2016 r.

przy udziale:

przedstawiciela Urzędu Skarbowego w Z. P. K. i

prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z. Dariusza Kowalczyka

sprawy **1. K. R. ur. (...) w T.,**

córki J. i M.

oskarżonej z art. 54§2 kks w zw. z art. 6§2 kks

2. J. R. ur. (...) w Z.,

syna J. i D.

oskarżonego z art. 54§2 kks w zw. z art. 6§2 kks

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 21 października 2015 r. sygnatura akt VII K 107/14

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. (1) kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych 92/100) obejmującą kwotę 115,92 zł (sto piętnaście złotych 92/100) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonej K. R. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w przypadającej na niego części, to jest kwocie 10 zł (dziesięć złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w wysokości 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych).

4. zwalnia oskarżoną K. R. od kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami w części na nią przypadających obciąża Skarb Państwa.

Sygn. VI Ka 391/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 21.10.2015r.:

1) K. R. została uznana za winną tego, że w dniach od 7.12.2006r. do 21.07.2011r. uchylała się od opodatkowania podatkiem od nieruchomości poprzez niezłożenie deklaracji w sprawie podatku od nieruchomości za lata 2006-2011, pomimo powstania obowiązku podatkowego od dnia 23.11.2006r. w związku z nabyciem nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...), czym naraziła na uszczuplenie podatek od nieruchomości w łącznej kwocie 58.335 zł, tj. przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 kks i za to na mocy art. 54 § 2 kks skazana została na karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 60 zł każda,

2) J. R. został uznany za winnego tego, że w okresie od 7.12.2006r. do 26.07.2011r. uchylał się od opodatkowania podatkiem od nieruchomości poprzez niezłożenie deklaracji w sprawie podatku od nieruchomości poprzez niezłożenie deklaracji w sprawie podatku od nieruchomości za lata 2006-2011 pomimo powstania obowiązku podatkowego od dnia 23.11.2006r. w związku z nabyciem nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...), czym naraził na uszczuplenie podatek od nieruchomości w łącznej kwocie 58.335 zł, tj. przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 kks i za to na mocy art. 54 § 2 kks skazany został na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 120 zł każda.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżoną K. R. od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego J. R. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 1200 zł i wydatki w kwocie 70 zł.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. (2) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej K. R. w kwocie 928,88 zł.

Apelacje od tego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonej K. R. zarzuciła wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, obrazę prawa materialnego, a to art. 54 § 2 kks oraz naruszenie przepisów postępowania określonych w art. 4 kpk i art. 7 kpk. W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. R. zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, obrazę prawa materialnego a to art. 54 § 2 kks oraz naruszenie przepisów postępowania określonych w art. 7 kpk i art. 4 kpk.

Apelacje nie były zasadne. Wbrew ich wywodom sąd rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione swobodnie zgodnie z kryteriami określonymi w art. 7 kpk, a stanowisko w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych w zakresie postawionego im zarzutu, należy uzasadnić w pisemnych motywach wyroku.

Sąd prawidłowo ustalił, że oskarżeni J. R. i K. R. jako współwłaściciele nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...), na podstawie art. 6 ust. 6 ustawy z dnia 12.01.1991r. o podatkach i opłatach lokalnych, byli zobowiązani do złożenia właściwemu organowi podatkowemu informacji o nieruchomości, sporządzoną na formularzu według ustalonego wzoru, a terminie 14 dni od dnia wystąpienia okoliczności uzasadniających powstanie albo wygaśnięcie obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości, tzn. do złożenia deklaracji, o której mowa w art. 54 § 1 kks.

Nieruchomość została nabyta przez oskarżonych od gminy Z. w dniu 23.11.2006r. W umowie kupujący zobowiązali się do zgłoszenia się w Wydziale (...) Urzędu Miejskiego w Z. w terminie 14 dni od jej zawarcia celem podpisania deklaracji podatkowej (k. 193, str.1). Akt notarialny został stronom umowy odczytany. Oboje kupujący otrzymali jego odpisy. Niezależnie od powyższego oskarżeni byli wzywani przez organ podatkowy do złożenia deklaracji z pouczeniem

o możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności karno-skarbowej z art. 54 kks na wypadek niedopełnienia tego obowiązku (k. 193, str. 5-7). W świetle tych faktów za gołosłowne należało uznać zawarte w obu apelacjach twierdzenia, że oskarżeni pozostawali w błędzie co do obowiązku złożenia deklaracji podatkowej w sytuacji nabycia nieruchomości bezpośrednio od gminy będącej jej właścicielem. Oskarżeni zdawali sobie sprawę z tego, że zobowiązani są uiszczyć podatek i że warunkiem ustalenia jego wymiaru jest złożenie przez nich stosownych deklaracji. Wymagane deklaracje oskarżeni złożyli dopiero w roku 2011, a zatem po upływie ponad 4 lat od powstania okoliczności uzasadniającej powstanie obowiązku podatkowego (k. 193, str. 14-15). Zwlekanie przez oskarżonych przez taki długi okres ze złożeniem deklaracji było wyrazem uchylania się przez nich od opodatkowania.

Fakt, iż oskarżona K. R. zajmowała się domem i dzieckiem, nie stał na przeszkodzie wywiązania się przez nią z obowiązku, o którym mowa w art. 6 ust. 6 ustawy z dnia 12.01.1991r. o podatkach i opłatach lokalnych. Stosowną deklarację mogła przecież przesłać pocztą. Tłumaczenia, że podatkami zajmował się jej mąż nie mogą jej ekskulpować albowiem wymagane deklaracje zobowiązani byli złożyć oboje małżonkowie, jako współwłaściciele nieruchomości.

Wystąpienie przez oskarżonego J. R. z wnioskiem o zwolnienie z obowiązku uiszczenia podatku nie zwalniało go od obowiązku złożenia deklaracji podatkowej. Pismem z dnia 16.11.2007r. J. R. został poinformowany, że nieruchomość, której był współwłaścicielem nie podlega zwolnieniu z podatku (k. 193, str.4).

Czynność sprawcza należąca do znamion strony podmiotowej przestępstwa z art. 54 § 1 kks polega na uchylaniu się sprawcy od opodatkowania poprzez nieujawnienie właściwemu organowi podatkowemu przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub niezłożenia deklaracji wskazującej na zaistnienie okoliczności do wydania decyzji podatkowej. Nie może ulegać wątpliwości, że oskarżeni uchylali się od opodatkowania, gdyż przez kilka lat świadomie odwlekali złożenie wymaganych deklaracji. Ich celem było zatem niezapłacenie podatku w terminie. Sprawcy uzewnętrzili swój zamiar uchylania się od opodatkowania w momencie niezłożenia deklaracji. W tej samej chwili podatek został narażony na uszczuplenie. Zgodnie z art. 53 § 28 kks narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej czynem zabronionym jest to spowodowanie konkretnego niebezpieczeństwa takiego uszczerbku - co oznacza, że zaistnienie uszczerbku finansowego jest wysoce prawdopodobne, choć nie musi nastąpić.

Materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania dawał sądowi rejonowemu pełne podstawy do przypisania obojgu oskarżonym sprawstwa i winy w zakresie postawionego im zarzutu popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 kks. Wymierzone oskarżonym kary grzywny są adekwatne do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Podzielając zatem w pełni ustalenia faktyczno-prawne sądu pierwszej instancji i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosków i zarzutów zwartych w apelacjach zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Na podstawie art. 636 § 1 kpk zasądzono od oskarżonego J. R. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego i wymierzono mu opłatę za drugą instancję w kwocie 1200 zł, natomiast na podstawie art. 624 § 1 kpk oskarżoną K. R. zwolniono od kosztów sądowych postępowania odwoławczego.